

Pomiar temperatury

Rok 1592. Galileusz (włoski astronom i fizyk) buduje naczynie-przyrząd do pomiaru temperatury. Stanowi go szklana rurka zanurzona w zbiorniczku z wodą, a jednocześnie zamknięta u góry "bańką", co przypomina kształtem barometr Torricellego (1644 r.). Przy zmianie temperatury powietrze zawarte w bańce zmienia swą objętość, co prowadzi do zmiany położenia słupka wody w rurce termometru. Z istoty działania takie urządzenie reagowało także na zmianę ciśnienia (otwarty zbiorniczek na wodę), więc do dokładnych pomiarów się nie nadawało, tym bardziej, że nie istniała wówczas żadna skala pomiarowa. Świadomi tego uczniowie oraz następcy Galileusza (Huygens - 1665, Fahrenheit - 1714, Celsius - 1772 r.), budują kolejne przyrządy-termometry w postaci szklanej rurki po obu końcach zamkniętej. Jako ciecz termometryczną stosują alkohol etylowy, a później także rtęć. Wprowadzają oni jednocześnie punkty odniesienia dla pomiaru temperatury, które w postaci umownej skali są dzisiaj powszechnie stosowane.